

Brief 1 uit Jeruzalem van Shlomo Hizak

december 2014

Geliefde vrienden,

Shalom en zegen worden u toegewenst uit Jeruzalem.

Gij hebt het volk vermenigvuldigd, zijn vreugde groot gemaakt; het verheugt zich voor uw aangezicht als met de vreugde bij de oogst, zoals men juicht bij het verdelen van de buit. (Jesaja 9:2)

We hebben zojuist de viering van het Feest der Lichten beëindigd, Chanoeka en het eind van het jaar 2014. Chanoeka wordt in de Bijbel het Vernieuwingsfeest of het feest van de Tempelwijding genoemd, zoals we in Johannes 10:22 lezen:

Toen kwam het Vernieuwingsfeest te Jeruzalem; het was winter.

Hellenisten

In het Hebreeuws betekent Chanoeka "toewijding". In de tweede eeuw BC, in de tijd van de Tweede Tempel, wilde het Syrisch-Griekse regime van Antiochus de Joden wegtrekken van het Jodendom en hen assimileren in de Griekse cultuur. Antiochus verbood de Joodse voorschriften zoals besnijdenis, Sabbat en Thorastudie; daar stond toen de doodstraf op. Veel Joden begonnen in de Griekse cultuur te assimileren, ze namen Griekse namen aan en trouwden met niet-Joden. Zij werden Hellenisten genoemd. Hierdoor werden de fundamenten van het Joodse leven en de traditie aangetast.

Toen de Grieken de Joden dwongen om een varken aan een Griekse god te offeren, ontkwamen een paar moedige Joden naar de heuvels van Judea van waaruit ze een opstand tegen deze bedreiging van het Joodse leven ontzetten. Onder de leiding van Matitياهو en later zijn zoon Judas de Maccabeeër, leidde deze kleine groep vrome Joden een guerrillaoorlog tegen het Syrisch-Griekse leger. Antiochus stuurde duizenden goedgetrainde troepen om de opstand de kop in te drukken, maar na drie jaar lukte het de Maccabeeën op wonderlijke wijze om de buitenlanders uit hun land te verdrijven.

Het is een Joods gebruik om acht dagen lang kaarsen te branden ter gedachtenis aan dit wonder. Daarbij spreken we zegeningen uit voor onze God, de Koning van het heelal, die voor onze vaders wonderen verrichtte in die tijd en in onze tijd. Onze levende God is de Rots van ons Heil en de Heilige Israëls. We danken en loven Hem voor Zijn trouw, Zijn wonderen en Zijn tekenen.

Shlomo Hizak

Bezoek aan China

Ik ben teruggekeerd van een kort bezoek aan Shanghai in China, waar ik Zijn wonderen heb ervaren. Deze stad is uit verschillende perioden van onze geschiedenis bekend. In de periode van 1933 tot 1941 ontsnapten ten minste 18.000 Joodse vluchtelingen uit Duitsland en omliggende landen, die gevangengenomen waren door het Naziregime, naar China en Japan. Dr. He Fengshan, de Chinese consul in Wenen, was één van de eerste diplomaten die Joden redde, door levensreddende visa te verstrekken om aan de Holocaust te ontsnappen. Maar er was ook een zekere heer Chiune Sugihara, de Japanse consul in Litouwen, die Joden hielp ontsnappen met handgeschreven visa voor Shanghai, China, via Japan en de Sovjet Unie. Hij en zijn vrouw schijnen de hele nacht bezig te zijn geweest met het schrijven van deze visa. Hij hielp meer dan zesduizend Joden ontsnappen.

Ik heb de plaats bezocht waar deze Joden gewoond hebben. Ik heb hun synagogen gezien en ik heb het museum bezocht, dat herinnert aan hoe zij in Shanghai leefden. Ze lieten alles in Europa achter. Ik heb hun database gecontroleerd en ik kwam erachter dat familie van mijn zus, die uit Berlijn ontsnapten, op deze manier de vervolging overleefden. Ik had een emotionele, maar

ook mooie ervaring toen ik de historische Joodse plaats bezocht en daar hartelijk verwelkomd werd door de Christenen daar, die vrienden van het Joodse volk en van Israël zijn. Ik heb een oude Chinese voorganger van in de negentig ontmoet. Hij vertelde over zijn liefde voor het Joodse volk en hoe gezegend hij was, dat hij hen had kunnen helpen. Hij voelde zich één met hen. Ik heb zijn familie ontmoet en andere leden van zijn kerk. Ik heb ook dominee Cindy ontmoet, die me naar Shanghai uitnodigde. Dit waren enkele van de mooiste ervaringen tijdens mijn korte bezoek aan dit land. Ik kon de Heer danken voor Zijn trouw.

Dat we uitverkoren zijn, houdt in dat we bereid moeten zijn om ons leven te geven. Dit is onze geschiedenis en de geschiedenis van veel uitverkoren Christenen die vervolgd zijn vanwege hun geloof. Toen Jezus de menigte toesprak, zei Hij hierover:

Zalig de vervolgd en om der gerechtigheid wil, want hunner is het Koninkrijk der hemelen. Zalig zijt gij, wanneer men u smaadt en vervolgt en ligende allerlei kwaad van u spreekt om Mij nentwil. Verblijdt u en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen; want alzo hebben zij de profeten vóór u vervolgd. (Mattheüs 5:10-12)

We moeten zo dankbaar zijn voor Zijn eeuwige beloften. Ik heb één verlangen en dat is de zegen en de kennis van het Woord vanuit Sion te verspreiden en Christenen over de hele wereld te helpen om achter Israël te staan en de wortels van hun geloof te leren kennen. Ik ervaar dat mijn leven een brug is geworden tussen Israël en de volken. Ik ben dankbaar voor de vrienden van Israël, die van de vier hoeken der aarde naar Israël komen om Israël te troosten en het verleden te overwinnen. Israël heeft nu meer dan ooit vrienden nodig. Het antisemitisme steekt overal de kop op en Joden worden ook in Europa vervolgd. Er is politieke antisemitische campagne gaande en de islamisering veroorzaakt grote verliezen aan mensenlevens, niet alleen in Israël, maar in veel landen.

Door de jaren heen zijn veel vrienden met wie ik samengewerkt heb, heengegaan. Zij waren heel bijzonder. Ze hebben hun liefde geïnvesteerd om Israël te promoten. Ik ga door met de visie van mijn hart. We zijn verenigd bij het vervullen van deze grote taak.

Ter nagedachtenis aan George Ekeroth

George Ekeroth was mijn vriend van kort vóór de Zesdaagse Oorlog. Onze vriendschap was zeer hecht. In 1980 kwam hij bij het Jerusalem Center for Biblical Studies and Research. Hij diende als directeur van het kantoor in de Verenigde Staten. We reisden samen door Israël en naar veel landen. Hij had bijzondere liefde

George Ekeroth

voor het Joodse volk. We bouwden samen bruggen. Dit was zijn passie voor de rest van zijn leven. Hij was een ware vriend.

Op 14 december 2014 woonden mijn dochters Naomi en Shlomit zijn begrafenis bij in San Diego, Californië. Ik had gehoopt dat ik zelf aanwezig zou kunnen zijn, maar zij hebben namens mij en het Jerusalem Center gesproken. Het was moeilijk om afscheid van hem te nemen. Na al die jaren is hij heengegaan om zijn loon in ontvangst te nemen. Hij overleed op 8 december 2014. Hij ruste in vrede.

De laatste twee jaren heb ik met mijn eigen gezondheid getobd en ik ben dankbaar voor het wonder. Zelfs als ik me zwak voel, is mijn levensvisie brandende in mij. Ik begon mijn dag met het gebed: "Heer, zo lang mijn ziel in mij vertoeft, zal ik U dankzeggen, o Heer mijn God en God van mijn vaders."

Ik herinner me toen ik ontwaakte in de operatiekamer in het ziekenhuis, dat Zijn woorden mij vertroostten. Ik kon dit met de artsen en het verplegend personeel delen en ik gaf hun Bijbels. Dank u voor al uw gebeden. Ik wil de visie die ik op mijn hart heb voltooiën; ik wil een zegen zijn voor Israël en alle volken.

De uwe om Sions wil,

Shlomo

Brief 2 uit Jeruzalem van Shlomo Hizak

Shlomo Hizak

Geliefde vrienden,

Sjalom en zegen worden u toegewenst uit Jeruzalem!

Want uit Sion zal de wet uitgaan en des Heren woord uit Jeruzalem. Jesaja 2:3

De machten der duisternis, het verlies van mensenlevens in Europa en in andere landen van de wereld; de islamisering. Meer dan een miljoen mensen gingen de straat op in Franse steden om te protesteren tegen het geweld. De wereld verkeert in een crisis; hongersnood en vluchtelingen. Al Qaida en andere islamitische bewegingen eisen de verantwoordelijkheid op. Er zijn wereldleiders die zich hullen in stilzwijgen. In Gaza, in het noorden, Syrië, in andere delen van de Arabische wereld en Iran horen we deze woorden steeds weer: “de definitieve oplossing, Israël moet weggevaagd worden”.

Het gebeurde allemaal plotseling in Parijs, waar Fransen en Joden werden gedood. De Joodse koosjere supermarkt werd aangevallen. Een moeder en haar dochter verstoppen zich vier uur in een donkere koelkast; ze gebruikte haar jas om het kind tegen onderkoeling te beschermen en ze overleefden het wonderlijk.

Duizenden politie- en veiligheidsagenten liepen door de straten van Parijs, andere Europese steden en verschillende plaatsen in de wereld. Het herinnerde mij aan de donkere periode van onze geschiedenis tijdens de Tweede Wereldoorlog, toen miljoenen Joden en mensen uit de volken het leven lieten en synagogen in brand gestoken werden.

Als ik sommige landen in Oost-Europa bezoek, waar miljoenen van onze Joden woonden, lijkt het tegenwoordig op een begraafplaats van het verleden, met een paar honderd Joden die achtergebleven zijn of soms geen enkele Jood. Maar op de muren van de resten van de Joodse gebouwen staan antisemitische kreten en hakenkruisen. Toch worden wij Joden verantwoordelijk gehouden voor de toestand in de wereld. Maar er is licht in de duisternis, er is hoop, er is verlangen in de harten van de mensen. Veel Christenen verlangen ernaar om te begrijpen wat Jezus bedoelde met “*de redding is uit de Joden*”.

Mijn boek Kleine Heiligdommen is in Polen gepubliceerd in het Pools en in het hele land verspreid. Dit is de tijd van herstel, een nieuw begin om te leren van het

verleden, maar het verleden moet niet herhaald worden. In het boek Openbaring staat dat onze Joden elke dag “het lied van Mozes, de knecht Gods” zingen en Christenen zingen “het lied van het Lam”. Moge dit een profetie zijn die spoedig zal uitkomen. Het zal beginnen met verzoening en vergeving door onze Hemelse Vader.

De wereld kijkt naar ons en wij, Joden en Christenen, moeten meer dan ooit het geloof in Hem benadrukken. Dit is de visie van mijn leven, om het geloof en de kennis van het Woord te delen en Christenen te helpen om de geschiedenis van hun geloof en de waarde van ons gemeenschappelijk Bijbels geloof te begrijpen.

Er zijn moeilijke dagen in aantocht en meer dan ooit moeten we één zijn en alert, en Zijn Naam aanroepen, Zijn Woord bestuderen en Zijn goedheid en liefde met de mensen delen.

Er zijn steeds meer Christenen in veel landen die achter Israël zijn gaan staan. Ik heb met Dr. Gregorii Komendant uit Oekraïne gesproken. Hij is een Christelijke leider, voorzitter van het Bijbelgenootschap in Oekraïne, en een vriend van Israël. We onderhouden nauwe contacten. We hebben geholpen om veel Christenen in dat land te ondersteunen, die naar Israël kwamen om het AMI-Centrum te bezoeken en er te studeren. Ik ben dankbaar dat het AMI-Centrum in Jeruzalem hen kon helpen en ondersteunen met Bijbels en boeken voor de lijdende kleine kinderen.

Ze hebben me ook gevraagd om bij hen te komen. Ze hebben onze hulp nodig en ik hoop dat het ons mogelijk gemaakt wordt om meer te geven. Wij zouden de kinderen van Oekraïne uit Donetsk en Lugansk moeten helpen met al onze gebeden.

Ik wil deze gelegenheid gebruiken om velen van u te bedanken, die mij hebben geholpen om dit werk mogelijk te maken, om de visie die op mijn hart ligt te vervullen.

De uwe om Sions wil,

Shlomo Hizak

Waarom bekende Achan? Waarom beleet hij zijn schuld?

door Daniel Gwertzman

Belijdt daarom elkander uw zonden en bidt voor elkander, opdat gij genezing ontvangt. Het gebed van een rechtvaardige vermag veel, doordat er kracht aan verleend wordt. (Jakobus 5:16)

Er is een gezegde
“Boontje komt

om zijn loontje”. Dit houdt in dat het nu

eenmaal normaal is dat een overtreding bestraft wordt. Maar wat gebeurt er als er geen bewijs is en er geen getuigen zijn? Wij raken er al aan gewend dat er overal om ons heen bewakingscamera's zijn die ons vanaf de grond in de gaten houden, drones die ons van bovenaf bespieden en dan is er nog het Nederlands Forensisch Instituut dat o.a. dna-sporen onderzoekt. Verder loopt meer dan de helft van de Nederlanders met een smartphone, waarmee van alles gefotografeerd en gefilmd kan worden. Er is dus altijd iemand die ons ziet en een minuscuul bewijsje kan al het spoor naar de dader opleveren. Dit was niet het geval in de tijd van de Bijbel. In die tijd werden de mensen voor misdaden behoed door de vreze des HEREN.

*De Here woont in zijn heilig paleis,
de Here heeft in de hemel zijn troon;
zijn ogen slaan gade,
zijn blikken doorvorsen de mensenkinderen.
(Psalm 11:4)*

Bij de val van Jericho was er één man, Achan de zoon van Karmi, de zoon van Zabdi, de zoon van Zerach uit de stam Juda, die besloot om de waarschuwing van de profeet Jozua in de wind te slaan; hij stal voorwerpen van de oorlogsbuit, wat voor heel Israël verboden was.

Doch de stad en al wat erin is, zal door de ban de Here gewijd zijn; alleen de hoer Rachab zal in leven blijven, zij en allen die met haar in het huis zijn, omdat zij de boden die wij uitgezonden hadden, heeft verborgen. Gij echter,

neemt u in acht voor het gebannene, opdat gij niet, terwijl gij met de ban slaat, van het gebannene neemt en de legerplaats van Israël onder de ban brengt en in het ongeluk stort. Al het zilver en goud en de koperen en ijzeren voorwerpen zullen de Here heilig zijn: het zal bij de schat des Heren komen. (Jozua 6:17-19)

Deze misdaad was de aanleiding dat het hele volk Israël verantwoordelijk werd gehouden voor zijn daden. Dit principe van collectieve verantwoordelijkheid is vastgelegd in de verklaring van de rabbijnen: “Heel Israël is verantwoordelijk voor elkaar.” Dit geldt echter voor openlijke publieke zonden die door een lid van de gemeenschap bedreven worden. In het geval van Achan was niemand zich bewust van deze misdaad, die in het geheim was bedreven. Toch leidde deze zonde tot de enige militaire nederlaag in de carrière van Jozua... en de dood van 36 mannen, die in de strijd tegen Ai omkwamen.

Het Joodse volk kreeg zijn grootste gevoel van broederschap en verantwoordelijkheid toen zij het Beloofde Land binnentrokken.

En wie is gelijk uw volk, gelijk Israël, het enige volk op aarde, dat God Zich tot een volk ging vrijkopen, om Zich een naam te maken, en voor hen grote en vreselijke daden te doen: voor uw land, voor het aangezicht van uw volk, dat Gij uit Egypte, uit de volken en hun goden hebt vrijgekocht? (2 Samuël 7:23)

In zekere zin was heel Israël indirect schuldig aan deze misdaad, omdat ze geen wachters bij de oorlogsbuit van Jericho hadden geplaatst. Ze hadden aangenomen dat de waarschuwing van de profeet voldoende was en in feite was Achan ook de enige onder de vele duizenden die betrokken waren bij de val van Jericho, die iets had gestolen.

Ik herinner me een voorval dat ik heel lang geleden persoonlijk heb gezien in een arme godsdienstige wijk in Jeruzalem. Het was achter in de jaren 1970, een chauffeur parkeerde zijn open bestelwagen vol priklimonade langs een drukke straat. De bestelwagen was aan alle kanten open en iedere voorbijganger kon gewoon een flesje meenemen. De chauffeur was weggelopen en liet zijn waar onbeheerd achter. Er was ook geen politie te zien. Ik keek toe om te zien wat er zou gebeuren. Toen de chauffeur te-

rugkwam, vroeg ik hem of hij niet bang was dat iemand iets zou stelen. Hij antwoordde: “Wie zal er iets van mijn wagen stelen? Dit is een godsdienstige wijk.” Ik denk dat hij gelijk had, want niemand had iets gestolen. Maar het is de vraag of hij er goed aan deed om deze verleiding op hun pad te brengen. Het was tenslotte een arme wijk, maar daar heerste de vreeze voor God.

Waarom had Jozua het volk verboden om iets van de oorlogsbuit van Jericho mee te nemen? Er waren wel verscheidene redenen voor dit verbod. Omdat de aanval op de zevende dag plaatsvond – dus op de Sabbat – was het verboden voordeel te halen uit de ontwijding van de Sabbat. Jericho was een stad vol afgodsdienst, waarvan niemand voordeel mag trekken (Deuteronomium 13:17). De overwinning werd verkregen door middel van een wonder en niet door het optreden van Israëls leger. Daarom is het verkeerd om voordeel te trekken uit Gods optreden, want de opbrengst van de overwinning behoort de Here toe.

Achan werd klaarblijkelijk tot zonde verleid door zijn trots, want hij stamde af van het huis van Juda, de stam die uiteindelijk de Koninklijke troon zou verwerven. Hij had kritiek op de verordeningen van Mozes en van Jozua, die voorschreven dat ze niets van de oorlogsbuit mochten nemen. Hij koos ervoor om de oorlogswet op zijn eigen wijze uit te leggen, waardoor hij toch mocht pakken wat hij wilde.

Alleen de vrouwen, de kinderen, het vee en alles wat zich in de stad bevindt, de gehele buit, moogt gij voor u zelf roven, en deze op uw vijanden behaalde buit, die de Here, uw God, u geeft, moogt gij u ten nutte maken.
(Deuteronomium 20:14)

Het was natuurlijk de duivel, die de Schrift aanhaalde en Achan was zo jaloers, dat hij de Schrift op zijn eigen manier tot vervulling bracht.

Waarom vroeg Jozua niet gewoon aan God om de naam van de verantwoordelijke persoon aan hem te openbaren? Had Jozua gewoon de naam van de schuldige genoemd, dan zouden sommige mensen hebben kunnen beweren dat hij Achan beschuldigde vanwege een persoonlijke grief. Alleen door een loting die geleid werd door de goddelijke voorzienigheid, konden de mensen er zeker van zijn, dat de overtreder op de juiste wijze werd aangewezen.

In dit geval raadpleegden ze eerst de borstplaat van de Hogepriester, met daarin 12 stenen, één voor elke stam. Toen de steen van de stam van Juda dof werd, begon de loting en werd de familie aangewezen, het huis en de persoon. Door de overtreding van de ban die Jozua over de oorlogsbuit van Jericho had uitgesproken, was het alsof Achan het verbond had geschonden.

Een profeet uit uw midden, uit uw broederen, zoals ik ben, zal de Here, uw God, u verwekken; naar hem zult gij luisteren. (Deuteronomium 18:15)

Door stiekem te stelen had Achan getoond dat hij zijn volksgenoten wel vreesde, maar God niet.

Jozua riep Achan op om zijn schuld te belijden en God te verheerlijken door de waarheid van de loting toe te geven. Het doel van deze schuldbelijdenis was dat Achan bij zijn dood verzoening zou krijgen voor zijn zonde.

De rabbijnen leiden hieruit af dat aan allen die ter dood veroordeeld worden, gezegd moet worden hun zonde te belijden, zodat ze deel krijgen aan de komende wereld. Achan koos ervoor zijn schuld te belijden om bloedvergieten te voorkomen, want de stam van Juda was ontstemd over de uitkomst van de loting. Jozua was van de stam Efraïm, die probeerde zich de troon van Juda toe te eigenen. En later in de Joodse geschiedenis werd het land ook echt verdeeld in twee koninkrijken, het ene geregeerd door Efraïm en het andere door Juda. Daarom vertrouwde de stam van Juda de motieven van Jozua niet.

De doodstraf werd niet uitgevoerd vóór het gestolene van onder Achans tent – waar hij het had verstopt – was opgegraven: een mooie Babylonische mantel, tweehonderd sikkelen zilver en een staaf goud met een gewicht van vijftig sikkelen. Deze werden toen naar Jozua gebracht en voor hem en het hele volk uitgesteld. Achan had twee tenten en bij zijn schuldbekentenis zei hij dat de gestolen goederen onder “mijn tent” waren begraven en dus niet onder de tent van de rest van zijn familie. Jozua stelde alle voorwerpen publiekelijk ten toon om Israël te tonen dat de loting nauwkeurig was geweest.

Zijn zonen en dochters en het hele volk werden bijeengebracht om getuige te zijn van de executie, zodat ze zijn kwade weg niet zouden volgen. Hij en zijn vee werden gestenigd en zijn tent en zijn goederen werden verbrand.

Daarop antwoordde Achan Jozua: Waarlijk, ik ben het, die gezondigd heeft tegen de Here, de God van Israël, want zo en zo heb ik gehandeld: (Jozua 7:20)

Deze belijdenis van Achan benadrukt dat hij alleen verantwoordelijk was voor zijn daden en dat hij verder bloedvergieten wilde voorkomen. Er is een rabbijns gezegde: "Ieder die één leven in Israël spaart, het wordt hem aangerekend alsof hij de hele wereld spaart." De rabbijnen beschouwen zijn schuldbelijdenis dus als een overwinning van goed over kwaad, waarvoor hij geprezen dient te worden. Volgens de woorden van Jozua: "zoals gij ons in het ongeluk hebt gestort, zal de Here u op deze dag in het ongeluk storten", die hij sprak na de schuldbelijdenis, zou zijn dood verzoening brengen. Daarom zou hij naar het paradijs gaan, met de rechtvaardigen, en niet gekweld worden in de komende wereld. We vinden dezelfde gedachte in het Nieuwe Testament.

Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid. (1 Johannes 1:9)

De plaats waar Achan gedood en begraven werd, is het dal van Achor en dat betekent de vallei van moeite, verlatenheid en vernietiging. Uiteindelijk zal deze plek een deur naar de hoop worden. We kunnen de geestelijke verlatenheid van onze huidige tijd alleen omvormen als we ons ervan bewust zijn dat er geen verborgen daden zijn en onze hoop ligt in het zoeken van de Heer en niet in beveiligingsmiddelen, drones of forensisch onderzoek. Geloof is het antwoord!

Want God zal elke daad doen komen in het gericht over al het verborgene, hetzij goed, hetzij kwaad. (Prediker 12:14)

Wat deden Jozua's verspieders in het huis van een hoer?

door Daniel Gwertzman

En is niet evenzo Rachab, de hoer, uit werken gerechtvaardigd, toen zij de boodschappers in huis nam en langs een andere weg liet heengaan? (Jacobus 2:25)

Als moderne journalisten de geschiedenis van de twee spionnen en hun opdracht om geheime informatie te verzamelen zouden moeten verslaan, dan zouden ze Jozua hebben beschuldigd van onbekwaamheid en zijn aftreden hebben geëist. Nadat alle spionnen die hij zorgvuldig had uitgekozen al meteen waren herkend, was de eerste plek waar zij naartoe gingen een bordeel. Hun belangrijkste informatie was afkomstig van een hoer en ze moesten ontsnappen door uit een raam te klimmen. Als klap op de vuurpijl hadden ze hun woord gegeven dat ze de hoer, haar familie en hun bezittingen zouden beschermen voor de vernietiging.

Ze hadden zojuist een overeenkomst gesloten met Rachab, een beruchte prostituee, een van de laagste leden van een verdorven en zondige natie, om haar leven te redden. Zacht gezegd, ze zouden bestraft moeten worden vanwege het verprutsen van hun opdracht. Maar in

plaats daarvan komen ze weg met hun onverantwoord gedrag, Jozua respecteert hun overeenkomst en hij staat Rachab en haar familie zelfs toe om in het Israëlitische kamp te komen wonen. Zijn we hier getuige van één van de grootste doofpotaffaires? Wat is hier aan de hand?

Jozua, de zoon van Nun, zond van Sittim heimelijk twee verspieders uit met de opdracht: Gaat heen, neemt het land in ogeschouw en Jericho. Zij gingen dan en kwamen in het huis van een hoer, Rachab geheten, waar zij gingen slapen. (Jozua 2:1)

Deze woorden uit de Bijbel schijnen op een grof wangedrag te wijzen en toch worden ze niet bestraft, niet door de Hemel en niet door Jozua. Nee, in rabbijnse geschriften en zelfs in het Nieuwe Testament wordt Rachab geprezen! Kennelijk zit er meer achter dit verhaal dan je in eerste instantie in de Bijbel leest.

Om te beginnen vragen we ons af wie deze spionnen waren. De Bijbel noemt hun namen niet, maar de rabbijnse

geschriften vertellen ons dat het niet zomaar een paar onnozele spionnen waren – het waren Kaleb de zoon van Jefunne van de stam Juda en Pinechas de zoon van Eleazar, de zoon van de priester Aäron!

Kaleb was één van de oorspronkelijke groep van twaalf verspieders geweest, die door Mozes waren uitgezonden om het land te verkennen. Samen met Jozua, de zoon van Nun, had hij gezegd dat het mogelijk moest zijn om het land te overwinnen. Net als Jozua had hij de belofte ontvangen dat hij de veertigjarige omzwerving in de woestijn zou overleven en het land Israël zou binnentrekken.

Alleen Kaleb en Jozua mogen het land binnengaan. (Numeri 14:30)

Pinechas had Gods wraak van de kinderen Israëls weggenomen, omdat hij ijverig voor de Heer was. Hij doodde Zimri, de zoon van Salu, een familievorst van de stam Simeon en Kozbi, de dochter van Sur, een familiestamhoofd in Midjan vanwege hoererie. Dit was in precies dezelfde plaats Sittim, waar Jozua de twee spionnen uitzond. Vanwege zijn daden kreeg Pinechas een vredesverbond en een altoosdurende priesterschap, omdat hij verzoening had bewerkt voor de kinderen Israëls.

Zeg daarom: Zie, Ik geef hem mijn verbond des vredes, opdat het voor hem en zijn nakomelingen tot een verbond van een altoosdurend priesterschap zij, omdat hij voor zijn God geijverd en over de Israëlieten verzoening gedaan heeft. (Numeri 25:12,13)

Zouden deze twee rechtvaardigen echt het gezelschap van een hoer hebben gezocht, om even uit te rusten en te ontspannen, terwijl ze op zo'n belangrijke missie zijn voor God en het volk Israël? De uitkomst van hun missie zou voor de kinderen Israëls bepalend zijn voor het binnengaan van het Beloofde Land en de vervulling van hun

bestemming. Misschien kunnen we beter begrijpen wat er aan de hand is, als we de Hebreeuwse betekenis weten van wat vertaald is als het huis van een hoer. De uitdrukking “zonah” in het Hebreeuws betekent prostituee, maar ook herbergier of voedselverkoper. Net zoals een voedselverkoper zijn voedsel aan iedereen verkoopt, zo verkoopt een hoer haar diensten. Volgens de traditie was Rachab in werkelijkheid een hoer, en misschien werkte zij ook als herbergierster.

Volgens de rabbijnen had ze een behoorlijke reputatie. Alleen al bij het noemen van haar naam wakkerde bij al haar kennissen en haar vaste klanten het verlangen aan. Ze hoefde geen reclame te maken en haar huis had geen neonreclame nodig. Naar verluidt was zij op tienjarige leeftijd al prostituee geworden en haar klanten bestonden uit prinses en vorsten. Daarom was zij vanwege de slaapkamergesprekken goed ingelicht over gebeurtenissen binnen en buiten Jericho.

Waarom vond Jozua het eigenlijk nodig om spionnen uit te zenden, als hij reeds de verzekering van God had ontvangen over het welslagen van zijn pogingen, zelfs nog vóór hij voorbereidingen had getroffen om de Jordaan over te steken?

Het geschiedde na de dood van Mozes, de knecht des Heren, dat de Here tot Jozua, de zoon van Nun, de dienaar van Mozes, zeide: Mijn knecht Mozes is gestorven; welnu, maak u gereed, trek over de Jordaan hier, gij en dit gehele volk, naar het land, dat Ik hun, de Israëlieten, geven zal. Elke plaats die uw voetsool betreden zal, geef Ik ulieden, zoals Ik tot Mozes gesproken heb. Van de woestijn en de Libanon ginds tot aan de grote rivier, de rivier de Eufraat, het gehele land der Hethieten, en tot aan de Grote Zee in het westen zal uw gebied zijn. Niemand zal voor u standhouden al de dagen van uw leven; zoals Ik met Mozes geweest ben, zal Ik met u zijn; Ik zal u niet begeven en u niet verlaten. (Jozua 1:1-5)

Had God zich nog duidelijker kunnen uitdrukken, dat Jozua het land zou innemen? Dus waarom die zorgen? Jozua was zich goed bewust van de mislukking van de eerste groep van twaalf spionnen, die door Mozes waren uitgezonden om het land te verspieden. Hij was bereid de opdracht van God uit te voeren. Hij voerde deze missie alleen maar uit om te onderzoeken wat de beste methode zou zijn om het plan uit te voeren. Dit was ook een psychologische oorlogvoering, want de moraal was laag in het kamp in Sittim. Het volk werd herinnerd aan de vreselijke nationale zonde van Baäl Peor, die daar in de tijd van Mozes was begaan. Deze zonde werd veroorzaakt door hoererie, die leidde tot de dood van 24.000 mensen ten gevolge van een plaag.

Het getal van hen die aan de plaag gestorven waren, bedroeg vierentwintigduizend. (Numeri 25:9)

Zijn tactiek was niet zozeer het verzamelen van informatie, maar het om de tuin leiden van de Kanaänieten. Jozua zond zijn spionnen naar het huis van Rachab, dat aan de kruising van wegen lag, zodat reizigers het uit de verte al zagen liggen. Hij redeneerde dat de Kanaänitische vorsten van hun aanwezigheid zouden horen en tot de conclusie zouden komen dat Israël niet langer op Gods steun kon rekenen en nu afhankelijk waren van hun eigen militaire kundigheid. Omdat de Kanaänieten op militair gebied verreweg superieur waren, zouden ze zich verenigen om Israël te vernietigen. Hadden ze Israël gevreesd, dan zouden ze hun legermachten hebben verspreid, waardoor de pogingen om het land te veroveren veel moeilijker zouden zijn geweest met oorlogen tegen alle individuele koningen in het land. De spionnen worden in de Bijbel niet genoemd omdat ze rechtvaardigen waren, die God wilde beschermen tegen de vernederingen van de associatie met een prostituee.

Omdat Rachab een hoer was, had ze geen man en kinderen, dus waarom gingen de spionnen ermee akkoord om haar familie te sparen, aan wie zij niets verplicht waren? Konden ze hun belofte naderhand intrekken? Het komt allemaal uit op één woord: barmhartigheid.

Nu dan, zweert mij toch bij de Here, dat, aangezien ik u een weldaad bewezen heb, gij ook aan mijn familie een weldaad zult bewijzen; en geeft mij een betrouwbaar teken, (Jozua 2:12)

Hoewel er een wettelijke procedure is om een eed te herroepen, geldt deze niet onder bepaalde omstandigheden. En dat is als een eed door een ander is begonnen en als de eed een antwoord is op een barmhartige daad van die ander. Is dit niet wat we in de zaligsprekingen lezen?

Zalig de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden. (Mattheüs 5:7)

Volgens de verklaring van Rachab over de God van Israël, was zij een rechtvaardige bekeerling, die het begrip van elke bekeerling doet verbleken.

Toen wij dat hoorden, versmolt ons hart en vanwege u bleef bij niemand meer enige moed over, want de Here, uw God, is een God in de hemel boven en op de aarde beneden. (Jozua 2:11)

Door Gods kracht bij het splijten van de Rode Zee te erkennen en doordat zij de vernietiging van Sihon en Og mogelijk maakte, gaf ze aan, dat de mensen doodsbang waren voor de Israëlieten. Toen ze aangaf dat hij de God in de Hemel is, verklaarde ze dat de Here God is en dat

het volk begreep dat het onmogelijk was om God tegen te houden. Niet voor niets is de vreze des Heren het begin der wijsheid.

Van al het gehoorde is het slotwoord: Vrees God en onderhoud zijn geboden, want dit geldt voor alle mensen. (Prediker 12:13)

De beoordeling van Rachab als geloofsheldin wordt ook in de brief aan de Hebreeën gevonden:

Door het geloof is Rachab, de hoer, niet met de ongehoorzamen omgekomen, daar zij de verspieters met vrede had opgenomen. (Hebreeën 11:31)

Rachab vroeg om de levens van haar vader, moeder, broers en zuster en alles wat zij bezaten, niet alleen om hun leven te sparen, maar zodat ze zich konden bekeren en wedergeboren worden. Zij ontkwamen niet gewoon aan de vernietiging, ze gingen over naar het Israëlitische kamp.

Zo heeft Jozua de hoer Rachab en haar familie en allen die haar toebehoorden, in leven gelaten, en zij heeft onder Israël gewoond tot op de huidige dag, omdat zij de boden verborgen had gehouden, die Jozua uitgezonden had om Jericho te verkennen. (Jozua 6:25)

Is dit het eind van het verhaal? Nee. Volgens de rabbijnen is Rachab getrouwd en werd zij de stammoeder van acht profeten, waaronder Jeremia, die tevens priester was, en van de profetes Hulda. En de man met wie zij trouwde was niemand minder dan Jozua. Volgens een andere bron in de rabbijnse literatuur waren de profeet Ezechiël en zijn vader Buzi ook afstammelingen van Rachab. We moeten niet verbaasd zijn door deze positieve blik op Rachab. Haar naam, vertaald uit het Hebreeuws, betekent "wijd" en zij verwierf een grote beloning voor haar bekering. Als u de lijst van de voorouders van Jezus in het evangelie van Mattheüs bekijkt, zult u ontdekken dat één daarvan ook getrouwd was met Rachab.

Salmon verwekte Boaz bij Rachab, Boaz verwekte Obed bij Ruth, Obed verwekte Isai... (Mattheüs 1:5)

Met God zijn alle dingen mogelijk en Hij verlangt niet naar de dood van zondaren, maar naar hun berouw. Dat is in ieder geval in overeenstemming met één van Rachabs afstammelingen die een profeet bleek te zijn:

Zeg tot hen: zo waar Ik leef, luidt het woord van de Here Here, Ik heb geen behagen in de dood van de goddeloze, maar veeleer daarin, dat de goddeloze zich bekeert van zijn weg en leeft. Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen. Want waarom zoudt gij sterven, huis Israëls? (Ezechiël 33:11)

Heeft Jozua het Land wel eerlijk verdeeld?

door Daniel Gwertzman

... en na zeven volken uitgeroeid te hebben in het land Kanaän, heeft Hij hun land hun ten erfdeel gegeven... (Handelingen 13:19)

Bij het betreden van het Land Israël kreeg Jozua twee belangrijke taken: hij moest het veroveren en verdelen. Elke taak duurde zeven jaar, dus Jozua besteedde veertien jaar aan het behalen van beide doelen. Toe hij stierf, had hij 31 koningen verslagen (Jozua 12:24) en toch moest er nog heel veel land in bezit genomen worden (Jozua 13:1). De Heer had nauwgezette instructies aan Mozes gegeven over de verdeling van het land en op welke manier dit uitgevoerd moest worden.

Dit zijn de namen der mannen, die u het land ten erfdeel zullen toewijzen: de priester Eleazar en Jozua, de zoon van Nun. Voorts zult gij uit elke stam één vorst nemen om het land ten erfdeel toe te wijzen. (Numeri 34:17-18)

Net als bij elke loting, zijn er winnaars en verliezers. In werkelijkheid zullen er altijd klachten gehoord worden door mensen die vinden dat ze niet eerlijk behandeld zijn. Anderen zullen ongeduldig zijn en niet op de uitslag wachten – ze vragen hun deel alvast op. Ja, er waren inderdaad twee stammen die echt aan het kortste eind trokken en die uiteindelijk slechts steden kregen. Hebben Jozua en Eleazar de loting gemanipuleerd? Wat waren de regels bij het verdelen van het Land? Stierven Jozua en Eleazar vóór hun tijd ten gevolge van ontevredenheid en verbittering door de loting? Waarom werd er voor Jozua geen gepaste lofredde gehouden en waarom vermeldt de Schrift geen rouwperiode van dertig dagen voor hem?

Onderzoekers zouden ongetwijfeld al deze vragen stellen als ze het verslag in het boek Jozua gelezen hadden. Dit is een kwestie van de mens wikt, maar God beschikt. Het is belangrijk om te begrijpen wat Gods plan is en hoe Zijn opdrachten in werkelijkheid zijn uitgevoerd. We moeten eerst duidelijkheid krijgen in de twee stammen die schijnbaar aan het kortste eind trokken. In dit geval gaat het over de stammen Simeon en Levi. Als we willen begrijpen waarom deze stammen geen passend stuk grondgebied kregen toegewezen, moeten we teruggaan naar het boek Genesis en Jakobs zegen voor zijn zonen, voordat hij stierf.

Simeon en Levi zijn broeders; hun gereedschappen zijn werktuigen van geweld. Mijn ziel hebbe geen deel aan hun beraadslaging, mijn geest sluite zich niet aan bij hun vergadering, want in hun toorn hebben zij mannen gedood en in hun moedwil hebben zij runderen de pezen doorgesneden. Vervloekt zij hun toorn, want die is hevig, en hun grimmigheid, want die is hard. Ik zal hen verdelen onder Jakob en verstrooien onder Israël. (Genesis 49:5-7)

Deze woorden van Jakob waren voor de toekomst. Ze verwijzen naar de gebeurtenis in Sichem, toen Sichem, de zoon van de Chiwitische (Hevitische) priester Hemor (Chamor), zijn dochter Dina verkrachtte. Simeon en Levi, de broers van Dina, doodden de mannelijke inwoners van Sichem en plunderden de stad. Daarom beschuldigde Jakob de broers ervan dat ze door deze actie hun hele familie in gevaar brachten.

Toen zeide Jakob tot Simeon en Levi: Gij hebt mij in het ongeluk gestort door mij in een kwade reuk te brengen bij de inwoners van dit land, bij de Kanaänieten en de Perizieten, terwijl ik slechts met weinige lieden ben; als zij tegen mij samenspannen, zullen zij mij verslaan, en ik zal verdelgd worden, ik en mijn huis. (Genesis 34:30)

Daarom gaven Jozua en Eleazar beide stammen geen erfenis zoals de andere stammen via de loting verkregen, maar slechts enkele steden. De stam van Simeon kreeg ook nog steden van de stam van Juda. Geen van beide stammen ontving onafhankelijk grondgebied en daarom ontbreekt ook een beschrijving van de grenzen van Simeon en Levi. Bij nadere bestudering blijkt dat de Heer al in het boek Numeri aangeeft dat de kinderen van Levi een bijzondere status zouden genieten en dat de offergaven aan de Heer hun erfdeel zouden zijn.

Wat nu de Leviëten betreft, zie, Ik geef hun alle tienden in Israël als erfdeel, een vergoeding voor de dienst die zij verrichten, de dienst van de tent der samenkomst. (Numeri 18:21)

De Leviëten mochten geen land verwerven of deel hebben aan oorlogsbuit. Zij moesten zich aan de dienst in de Tabernakel en later de Tempel wijden en de andere stammen onderwijs geven in het woord des Heren. Daarom werd het alleen de stam Levi verboden om zich bezig te

houden met oorlogvoering of landbouw. Zij waren vrij van de verplichtingen om het land op te bouwen of te verdedigen opdat ze de geestelijke erfenis van de Heer konden verspreiden.

Gij hebt mij wegen ten leven doen kennen; Gij zult mij vervullen met verheuging voor uw aangezicht. (Handelingen 2:28)

De procedure van de loting werd door God gegeven in Numeri 26:52-56. Volgens de regels die het erfrecht regelen, moest elke stam land ontvangen volgens de bevolkingsgrootte van de stam. Elke Israëliet zou een evenredig deel van het land krijgen, met uitzondering van de eerstgeborenen die een dubbel deel zouden krijgen. Een grote stam zou daarom meer territorium ontvangen voor al zijn stamleden. Het land Israël werd ingedeeld in 9½ deel, omdat de stammen Ruben, Gad en een deel van Manasse hun erfdeel aan de oostzijde van de Jordaan hadden gekregen. Binnen elke verdeling werd het land verder onderverdeeld volgens het aantal families in een stam. Daarom zou een familie in een grote stam niet zoveel territorium ontvangen als een familie uit een kleinere stam.

Het probleem komt niet omdat Jozua de loting heeft beïnvloed, maar omdat de bevolkingsgrootte sinds de laatste volkstelling was gewijzigd.

De Jozefieten echter spraken tot Jozua: Waarom hebt gij mij ten erfdeel maar één lot en één deel gegeven, terwijl ik toch een talrijk volk ben, aangezien de Here mij tot dusverre gezegend heeft? (Jozua 17:14)

Het probleem is heel eenvoudig uit te leggen: de loting was gebaseerd op de eerste volkstelling die kort na het vertrek van de kinderen Israëls uit Egypte werd gehouden. Een volgende volkstelling werd gehouden op de vlakte van Moab, kort voor het volk het beloofde land binnentrok (Numeri 26:1-51). Na 40 jaar wachten in de woestijn was de bevolkingsstatistiek gewijzigd, maar alleen de eerste volkstelling werd door God erkend. Daarom was het alsof het land werd verdeeld onder de mannen tussen twintig en zestig jaar ten tijde van de Exodus uit Egypte. De jongere mannen ontvingen niets! Dus ook kinderen die in de woestijn geboren werden, kregen geen eigen erfdeel in het land Israël.

In het geval van Manasse waren er nog 20.500 stamleden extra, die geen eigen land kregen toen ze Israël binnentrokken. Omdat zij meer stamleden zonder land hadden dan enige andere stam, gingen ze begrijpelijk klagen. In het geval van de stam Efraïm, die werd met 8.000 verminderd. Waar haal je het extra land vandaan voor deze mensen zonder land? Daar komt nog bij, dat het niet alle stammen lukte om het hun toegewezen land op de Ka-

naänieten te veroveren. Jozua gaf als oplossing om steden toe te wijzen binnen de gebieden van andere stammen en om onontgonnen land te ontwikkelen. Zo kreeg Manasse steden in de gebieden van Aser (Jozua 17:11)

Toen zeide Jozua tot hen: Als gij een talrijk volk zijt, trekt dan naar het woudgebied en kapt u daar ruimte in het land der Perizzieten en Refaïeten, als het hebergte van Efraïm u te eng is. (Jozua 17:15)

Dit was vast niet wat zij verwacht hadden, omdat Mozes had beloofd dat ze goede steden zouden bewonen, die ze niet gebouwd hadden, huizen vol goederen, bronnen die door anderen gegraven waren, wijngaarden en olijfbomen die ze niet geplant hadden (Deuteronomium 6:10-11). Maar Jozua gaf geen opdracht om dit uit te voeren; ze kregen opdracht om het land op te bouwen door God te dienen. Ze moesten niet uit het oog verliezen wat hun doel was toen ze het land binnentrokken; het ging niet om materieel gewin, maar om de zegen des Heren. Deze gedachte vinden we ook terug in het Nieuwe Testament.

Niemand kan twee heren dienen, want hij zal of de ene haten en de andere liefhebben, of zich aan de ene hechten en de andere minachten; gij kunt niet God dienen en Mammon. (Mattheüs 6:24)

Het ligt in de aard van de mens om – als hij heeft gehoord van gewin, of het heeft gezien – hij niet wil wachten op het resultaat van de loting, maar vraagt of hij het alvast vóór de loting kan krijgen. We zien zoiets ook in het boek Jozua. Eerst vraagt Kaleb, de zoon van Jefunne, om de stad Hebron als erfdeel en het wordt hem gegeven. En dan ontvangt Jozua zelf de stad Timnat-Serach als geschenk.

Moderne verslaggevers zouden veel vragen stellen over hoe Jozua, die verondersteld werd de loting voor God te besturen, de gelegenheid te baat nam om een persoonlijke vriend te belonen: Kaleb, die een stad kreeg waar de aartsvaders en aartsmoeders lagen begraven. Bovendien gaf hij zichzelf een uitgelezen heuvel. Wat was de werkelijke loop der gebeurtenissen? Waarom waren er geen demonstraties of klachten over deze gang van zaken?

Kaleb, die in die tijd 85 jaar was, beweerde dat Mozes hem dit specifieke gebied had beloofd en nadat hij 45 jaar had gewacht, wilde hij het nu in bezit nemen. Het probleem was, dat Mozes al overleden was, toen Kaleb hiermee op de proppen kwam. Niemand kon de bewering van Kaleb dus nog bevestigen. We kennen de uitspraak van Mozes, maar het is verre van duidelijk dat hij bedoeld heeft dat Kaleb de stad Hebron zou krijgen, want de stad wordt niet genoemd.

... niet één van deze mannen, dit boze geslacht, zal het goede land zien, waarvan Ik gezworen heb, dat Ik het aan uw vaders zou geven, behalve Kaleb, de zoon van Jefonne; die zal het zien, ja, aan hem zal Ik het land geven, dat hij betreden heeft, en aan zijn kinderen, omdat hij de Here volkomen gevolgd heeft. (Deuteronomium 1:35,36)

Kaleb was één van de twaalf verspieders die Mozes had uitgezonden om het land te verkennen. Hij had een groot deel van het land gezien. Welk deel was hem nu precies toegewezen? Volgens de rabbijnen was Hebron het enige deel van het land Israël dat Kaleb in zijn eentje had verkend. Hij was naar het graf van de aartsvaders gegaan, omdat hij – in tegenstelling tot de overige verspieders – niet bang was voor de reuzen die in de stad woonden. Het boek Jozua ondersteunt de Kalebs versie van de belofte van Mozes.

Aan Kaleb nu had men Hebron gegeven, zoals Mozes hun gezegd had, en hij had vandaar de drie zonen van Enak verdreven. (Richteren 1:20)

Kalebs trouw aan de Heer resulteerde in twee dingen, die hem ertoe brachten Jozua twee dingen te vragen. Hem was een lang leven beloofd en een erfdeel in het land Israël. Hoewel hij oud was, was hij vastbesloten om als geloofsdaad de reuzen te bestrijden en de versterkte stad in te nemen. Vinden we deze gedachte ook in het Nieuwe Testament?

Wat zullen wij dan van deze dingen zeggen? Als God vóór ons is, wie zal tegen ons zijn? (Romeinen 8:31)

Terwijl Jozua de stad Timnat-Serach vroeg, luidt de tekst duidelijk dat dit werd gedaan in overeenstemming met het woord des Heren en dat hij de stad moest opbouwen (Jozua 19:50). De tekst luidt ook “gaven zij hem de stad, die hij gevraagd had.” Hiermee wordt bedoeld dat ze de borstplaat van de Hogepriester raadpleegden, die zijn keuze bevestigde. Volgens de Joodse traditie zijn Jozua en zijn vader en Kaleb daar begraven. De reden waarom Jozua de plaats op de berg Efraïm koos, is dat deze omgeving geschikt is voor profetie. De stad Ramathaim Zophim ligt daar, dit was de geboorteplaats van de profeet Samuël. Het woord zophim betekent “profeten”.

In het laatste hoofdstuk van het boek Jozua verzamelt hij alle stammen te Sichem, om de hele Joodse geschiedenis de revue te laten passeren ten einde het volk voor te bereiden op zijn dood en om het verbond te vernieuwen. Hij roept het volk op om God te kennen, Hem met een rein hart en een gewillige geest te dienen. Het doel moet zijn om de Heer te zoeken, want Hij laat zich vinden.

Ik heb lief wie mij liefhebben, wie mij ijverig zoeken, zullen mij vinden. (Spreuken 8:17)

Deze gedachte vinden we ook terug in het evangelie van Mattheüs.

Bid en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden. (Mattheüs 7:7)

Hij riep het volk op om te kiezen wie ze zouden dienen. Voor Jozua was de keus duidelijk: “Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen!” (Jozua 24:15). Nadat hij het verbond met het volk Israël had vernieuwd, stierf hij op de leeftijd van 110 jaar. Het succes van zijn werk is vastgelegd in de woorden van de Schrift, dat Israël de Heer diende zolang hij en de oudsten die hem overleefd hebben in leven waren.

Israël diende de Here al de dagen van Jozua en al de dagen van de oudsten die Jozua overleefd hebben, en die al de daden gekend hadden, welke de Here voor Israël verricht had. (Jozua 24:31)

Ondanks zijn duidelijke successen, sterft Jozua tien jaar eerder dan zijn leraar Mozes. En dit ondanks de garantie van God dat de Heer met hem zou zijn, zoals hij met Mozes was geweest.

Niemand zal voor u standhouden al de dagen van uw leven; zoals Ik met Mozes geweest ben, zal Ik met u zijn; Ik zal u niet begeven en u niet verlaten. (Jozua 1:5)

Zo is het echter niet gegaan en de Bijbel vermeldt ook niet dat Jozua, toen hij overleed, net zo gezond was als Mozes. “Mozes was honderd twintig jaar oud, toen hij stierf; zijn oog was niet verduisterd en zijn kracht was niet geweken” (Deuteronomium 34:7). Wat is er gebeurd, dat Jozua de belofte van God niet ten volle ontving? Het probleem was, dat Mozes zijn vijanden totaal versloeg, zoals Sihon en Og, maar dat Jozua hiertoe niet in staat was.

Toen Jozua oud en hoogbejaard was, zeide de Here tot hem: Gij zijt oud en hoogbejaard, en er is nog zeer veel land overgebleven om in bezit te nemen. (Jozua 13:1)

Ik weet niet of hij een gouden horloge heeft gekregen, maar er wordt niets vermeld over een rouwperiode van dertig dagen, zoals bij Mozes, en er is ook geen lofrede gehouden. Volgens de rabbijnen is de reden waarom Eleazar kort na Jozua overleed, dat hij als religieus leider van zijn generatie verantwoordelijk ervoor was om Jozua op gepaste wijze te gedenken, wat hij verzuimde. Daarom werden volgens de rabbijnen zijn dagen wel verlengd, maar niet zijn jaren.

De reden waarom Jozua geen rouwperiode van 30 dagen kreeg, is volgens de rabbijnen, dat Jozua met Rachab trouwde, die vóór haar bekering tot het Jodendom een hoer was geweest. Volgens dezelfde teksten had het huwelijk niets met zinnelijke lust te maken, maar was het

een gevolg van een goddelijke opdracht, die uitliep op de geboorte van acht profeten uit deze verbintenis. De kinderen Israëls schijnen echter hun twijfels te hebben gehad of dit huwelijk wel gepast was en ze hebben hun afkeer kenbaar gemaakt door geen 30 dagen te rouwen.

Er kan nog een belangrijk punt belicht worden aangaande het leiderschap van Jozua. Hij had niet als doel zichzelf te verheffen, populair te zijn of rijkdom te verwerven; zijn doel was Mozes te dienen, daarna het volk en bovenal de Heer. Wij kunnen een belangrijke les leren van Jozua en de verdeling van het land: we kunnen zorgen hebben om onze materiële noden, maar uiteindelijk is het de Heer die voorziet.

Maar zoekt eerst Zijn Koninkrijk en Zijn gerechtigheid en dit alles zal u bovendien geschonken worden. (Mattheüs 6:33)

Bijbelstudie en Vervolgstudie

Wij geven een Bijbelstudie en een Vervolgstudie uit.

Beide zijn verkrijgbaar als gedrukt boek of als e-Book.

Voor informatie, zie

www.bijbelcentrum.org

of stuur een e-mail naar:

info@bijbelcentrum.org

Uw gift is van harte welkom.

NL16 INGB 0003199277

Bijbelstudie/onderz te Jerusalem

De stichting is gerangschikt als

ANBI

Zie www.bijbelcentrum.org/anbi

st. Centrum voor Bijbelstudie en Onderzoek te Jerusalem

Postbus 386
3860 AJ NIJKERK
Tel. 033-2459528
info@bijbelcentrum.org
www.bijbelcentrum.org

ING Bank 31 99 2 77 t.n.v.
"Bijbelstudie/Onderz"
te Dordrecht
IBAN: NL 16INGB0003199277
BIC: INGBNL2A

Israel: PO Box 8017, Jerusalem 91080
tel. 00 972 2 6312 800
fax 00 972 2 5638 426
jerusalem@amijerusalemcenter.org